

અધ્યાય ૫૦

અજ્ઞાનનિરસન-સમાધિમંદિર નિર્માણ

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાર્યૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

આ અધ્યાયમાં અગાઉ ૪૯મા અધ્યાયમાં આપેલ ગીતાના શ્લોકનું
વિશેષ સ્પષ્ટીકરણ કર્યું છે :

શ્રી બાબાએ કહ્યું : ૧) જ્ઞાનીને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરવા એટલું જ બસ નથી. સદ્ગુરુને સર્વસ્વ શરણાગતિના ભાવથી તાબે થવું જોઈએ. ૨) માત્ર પ્રશ્ન પૂછવા એટલું જ બસ નથી. કોઈ કુતૂહલથી અગર ગુરુને પકડમાં લેવા માટે કે તેના ઉત્તરમાં કોઈ ભૂલ ખોળવાના હેતુથી અગર એવા કોઈ બદદરાદાથી શિષ્યે પ્રશ્નો પૂછવાના નથી. ગંભીર થઈ આધ્યાત્મિક ઉન્નતિના અર્થે અગર મોક્ષપ્રાપ્તિના હેતુથી આ પ્રશ્નો પૂછવાના છે. ૩) હું સેવા અગર સેવાની ના પાડવા મુખ્યત્યાર છું એવો ભાવ મનમાં રાખીને સેવા કરવાની નથી. આ દેહનો માલિક હું પોતે નથી. પણ આ દેહ તો ગુરુનો છે અને તેમની સેવા માટે જ આ દેહનું અસ્તિત્વ છે એવો ભાવ મનમાં હોવો જોઈએ.

જે આ પ્રમાણે વર્તો તો અગાઉના શ્લોકમાં જે જ્ઞાન કહ્યું છે તે જ્ઞાન સદ્ગુરુ તમને બતાવશે.

ગુરુ અજ્ઞાનનો બોધ કરે છે એ વાતનો શું અર્થ થાય છે તે કંઈ નાનાસાહેબની સમજમાં આવ્યું નહિ. તેથી બાબાને પૂછ્યું, “જ્ઞાનોપદેશ કેમ કરવો ? અજ્ઞાનનો નાશ એટલે જ જ્ઞાન (જ્ઞાનેશ્વરી ટીકા અ.૧૬, ૬૬ની ઓવી ૧૩૯૬માં કહે છે : હે અર્જુન ! અજ્ઞાન નષ્ટ થવું તે આના જેવું છે. અંધારું નષ્ટ કરવું એટલે જ અજવાળું કરવું. દ્વૈતભાવનો નાશ એટલે જ અદ્વૈત. જ્યારે અંધારાના નાશની વાત કરો છો ત્યારે પ્રકાશ વિશે જ તમે બોલો છો.

અદ્વૈતભાવનો અનુભવ કરવો હોય તો આપણામાંથી દ્વૈતભાવનો આપણે નાશ કરવો જોઈએ. ત્યાં જ અદ્વૈતભાવનો અનુભવ છે. શું દ્વૈતમાં રહીને અદ્વૈતની વાત કરી શકાય ? એ સ્થિતિમાં મુકાયા સિવાય બે કોઈ એવી વાત કરે તો તેણે અદ્વૈતભાવને ક્યાંથી જાણ્યો અને તેનો અનુભવ શું કર્યો ?)

વળી સદ્ગુરુની માફક શિષ્ય પણ તત્વતઃ જ્ઞાનસ્વરૂપ જ છે. એ બે વચ્ચેનો ભેદ તો ઊંચો અનુભવ, અજબ દૈવી સત્ત્વ, અતુલ શક્તિ તથા ઐશ્વર્યયોગની તેમની વૃત્તિમાં જ રહેલો છે. સદ્ગુરુ નિર્ગુણ, સચ્ચિદાનંદ છે. જગતને ઊંચે લાવવા, માનવજાતિની ઉન્નતિ અર્થે જ તેમણે અવતાર ધારણ કર્યો. પણ એથી તેમનો સત્ય નિર્ગુણ સચ્ચિદાનંદ છે. જગતને ઊંચે લાવવા માનવજાતિની ઉન્નતિ અર્થે જ તેમણે અવતાર ધારણ કર્યો. પણ એથી તેમનો સત્ય નિર્ગુણ સ્વભાવ મુદ્દલ નાશ પામતો નથી. સત્ત્વ, દૈવી શક્તિ તથા બુદ્ધિ મુદ્દલ કમી થતી નથી. શિષ્યનું પણ ખરી રીતે એ જ સ્વરૂપ છે. પણ ઘણા જન્મના સંસ્કારને લીધે તેના પર અજ્ઞાનનું આવરણ આવી ગયું છે. જેથી શુદ્ધ ચૈતન્ય છુપાઈ રહી નજરે પડતું નથી. (અજ્ઞાનેન આવૃત્તં જ્ઞાનં; તેન મુહ્યન્તિ જન્તવઃ) તેમાં કહ્યું છે તે મુજબ તે એમ જ માને છે કે ‘હું જીવ છું; નમ્ર ગરીબ પ્રાણી છું.’ અજ્ઞાનનાં આ ઝાંખરાં ગુરુએ નિર્દોષ નાંખવાનાં હોય છે. અને તેથી તે તેને ઉપદેશ દે છે. હું નમ્ર ગરીબ પ્રાણી છું એ ખ્યાલથી અનંત પેઢીથી મૂઢ બનેલા શિષ્યને સેંકડો જન્મ લગી ગુરુ બોધ આપ્યા કરે છે કે ‘તું જ ઈશ્વર છે. તું જ બળવાન તથા પ્રકાશસ્વરૂપ છે.’ ત્યારે તેને લગાર અનુભવ થાય છે કે ‘હું ખરે જ ઈશ્વર છું. છતાં પોતે દેહ છે, પોતે જીવપ્રાણી છે. પરમાત્મા તથા જગત પોતાનાથી જુદાં છે; એવા જ ભાવમાં શિષ્ય રમ્યા કરતો હોય છે. આ સર્વ તો અસંખ્ય ગતજન્મોની વારસાજન્ય ભૂલ છે એવું તે પછીથી જ સમજતો થાય છે. એ ભ્રમની ભૂમિકા પરથી કરેલાં કર્મના પરિણામે તેને હર્ષ-શોક થાય છે. આ મૂળનું અજ્ઞાન આ ભ્રમને દૂર કરવા સારું શિષ્યે પ્રશ્નો પૂછવાના છે. અજ્ઞાન કેમ ઉદ્ભવ્યું ? તે ક્યાં રહ્યું છે ? આ સર્વે વાતોની સમજણ માટે ગુરુના ઉપદેશની જરૂર છે. હવે અર્જુનના દાખલા આપીએ : ૧) હું જીવપ્રાણી છું; ૨) હું દેહ છું (દેહ જ આત્મા છે); ૩) ઈશ્વર, જીવ અને જગત જુદાં જુદાં છે; ૪) હું ઈશ્વર નથી. ૫) ‘દેહ આત્મા નથી’ એવું હું

જાણતો નથી. ૬) ઈશ્વર, જીવ અને જગત એક છે તેનો અનુભવ થતો નથી.

જ્યાં સુધી આ ત્રુટીઓનું શિષ્યને દિગ્દર્શન કરાવવામાં આવતું નથી ત્યાં સુધી શિષ્યને આ વાતનો કદી પણ અનુભવ થતો નથી કે ઈશ્વર, જીવ તથા શરીર શું છે ? તેમનો આંતરિક સંબંધ કેવો છે તથા તે ભિન્ન કે અભિન્ન છે ? આ પ્રકારનો બોધ દેવો તથા ભ્રમનો નાશ કરવો એને જ અજ્ઞાનનો જ્ઞાનોપદેશ કહે છે. હવે પ્રશ્ન એ છે કે, જીવ કે જે સ્વયં જ્ઞાનમૂર્તિ છે તેને જ્ઞાનની શું આવશ્યકતા છે ? ઉપદેશનો હેતુ તો કેવળ ત્રુટીને તેની નજર પર લાવીને અજ્ઞાનનો નાશ કરવો એ જ છે. બાબાએ આગળ કહ્યું: ૧) પ્રણિપાતનો અર્થ શરણાગતિ છે. ૨) શરણાગતિ તન, મન, ધનથી અર્થાત્ અનન્ય ભાવથી હોવી જોઈએ. ૩) કૃષ્ણ બીજા જ્ઞાનીઓનો શા માટે ઉલ્લેખ કરે છે ? સદ્ભક્તને માટે તો પ્રત્યેક વસ્તુ વાસુદેવ જ છે. (ભગવદ્ગીતા અધ્યાય ૭, ૧૯) અર્થાત્ કોઈ પણ ગુરુ પોતાના ભક્તને માટે તો કૃષ્ણ જ છે અને ગુરુ શિષ્યને વાસુદેવ માને છે અને કૃષ્ણ એ બન્નેને પોતાના પ્રાણ તથા આત્મા માને છે. કેમ કે શ્રીકૃષ્ણને ખબર હતી કે આવા અનેક ભક્તો તથા ગુરુ વિદ્યમાન છે. તેથી તેની મહત્તા વધારવાના હેતુથી શ્રીકૃષ્ણે અર્જુનનો ઉલ્લેખ કરેલો છે.

સમાધિમંદિરનું બાંધકામ : શ્રી બાબાએ જે કરવા ધાર્યું હોય તેની પોતે બહુ વાતો કરતા નહિ; અગર તેનું કશું ધાંધલ કરતા નહિ. પણ એવા સ્નેહપૂર્વક સ્થિતિ-સંજોગો પોતે ગોઠવી દેતા હતા કે તેનું ધીમું પણ ચોક્કસ પરિણામ જોઈને લોકો આશ્ચર્યચકિત બની જતા. સમાધિમંદિરનું બાંધકામ આ વાતનું દષ્ટાંત છે. નાગપુરના પ્રસિદ્ધ કોટ્યાધીશ શ્રીમાન બાપુસાહેબ બુટી સહકુટુંબ શિરડી રહેતા. એક વાર તેમના દિલમાં થયું કે શિરડીમાં મારું પોતાનું મકાન બાંધું. એ પછી થોડા સમય બાદ તે દીક્ષિતના વાડામાં સૂતા હતા ત્યાં તેમને સ્વપ્નદર્શન થયું. સ્વપ્નમાં બાબા પ્રકટ થયા અને પોતાનો વાડો, ઇમારત તથા મંદિર બાંધવાની આજ્ઞા કરી. શામા પણ ત્યાં સૂતા હતા. તેને પણ એવું જ સ્વપ્ન આવ્યું. બુટી ઊઠ્યા ત્યારે શામાને રડતા જોયા. તેથી તેનું કારણ પૂછ્યું: શામાએ ઉત્તર દીધો. સ્વપ્નમાં બાબા મારા પાસે આવ્યા અને

મને સ્પષ્ટ આજ્ઞા કરી કે ‘મંદિર તથા વાડો બાંધ.’ હું સર્વની કામના પૂરી કરીશ.’ બાબાનાં આવાં મધુર-પ્રેમપૂર્ણ વચનો સાંભળીને હું તો ગળગળો થઈ ગયો. મારું ગળું ડુંધાઈ આવ્યું અને મારી આંખોમાંથી અશ્રુ વહેવા લાગ્યાં અને હું રડી પડ્યો.’ પોતાનું સ્વપ્ન પણ આને બરાબર મળતું હતું એ જોઈ બાપુસાહેબ અચંબો પામ્યા. પોતે ધન-શક્તિવાળા હોવાથી વાડો બાંધવાનો તરત જ નિર્ણય કર્યો અને માધવરાવ (શામા) જોડે બેસીને નકશો દોર્યો. કાકાસાહેબ દીક્ષિતને પણ તે પસંદ પડ્યો. બાબા પાસે મૂક્યો ત્યારે તેમને પણ તે ગમ્યો અને મંજૂર કર્યો. પછી તે બાંધકામ પણ શરૂ થયું અને શામાની દેખરેખ તળે ભોયતળિયું અને કૂવો તૈયાર થયાં. બાબા પણ મસીદમાંથી લેંડી પર જતાં-આવતાં અહીંથી પસાર થતા હતા અને કંઈ કંઈ સુધારા સૂચવતા હતા. પછીનું કામ બાપુસાહેબ જોગને ભળાવ્યું. આ કામ ચાલતું હતું ત્યાં બાપુસાહેબ બુટીના મનમાં તર્ક ઊઠ્યો કે એક ઓરડો તથા ઓટલો-મંદિર પણ રચવાં. જેમાં મુરલીધર કૃષ્ણની મૂર્તિ આપણે પધરાવીશું. તેણે આ વાત શામાને કરી અને બાબાને પૂછી તેમની સંમતિ લેવા કહ્યું. બાબા આ વાડા પાસેથી નીકળ્યા ત્યારે શામાએ તેમને આ વાત પૂછી જોઈ. સંમતિ આપતાં બાબાએ કહ્યું, “એ મંદિર પૂરું થઈ રહેશે ત્યારે હું જ ત્યાં રહેવા આવીશ.” અને પોતે વાડા સામે જોઈને બોલ્યા : “વાડો પૂરો થાય પછી આપણે જ વાપરશું, રહેશું, ફરશું અને એકબીજાને મળીને આનંદ કરશું.” એ પછી મંદિરના ‘આ મધ્ય ઓરડાના પાયા નાંખવાનું આ મંગળ મુહૂર્ત છે કે કેમ’ એમ શામાએ બાબાને પૂછી જોયું. બાબાએ હા પાડી. શામાએ શ્રીકૃષ્ણ લાવી વઘેરીને કામ શરૂ કર્યું. સમય જતાં એ કામ પણ પૂરું થયું અને મુરલીધરની સુંદર મૂર્તિ બનાવવાનો હુકમ આપવામાં આવ્યો. પણ એ મૂર્તિ તૈયાર થાય તે અગાઉ નવીન જ બન્યું. બાબા માંદા પડી ગયા અને કૈલાસવાસી થયા. બાપુસાહેબ દિલગીર બન્યા અને નિરાશ થયા કે મારો વાડો બાબાની પવિત્ર ચરણરજના સ્પર્શથી પાવન થાય તે પહેલાં બાબા કૈલાસવાસી થયા. તેથી એ બાંધવાના ખર્ચના મારા લાખેક રૂપિયા છૂટી પડ્યા. પણ બાબા કૈલાસવાસી થયા અગાઉ તેમના મુખમાંથી આ શબ્દો નીકળ્યા હતા કે ‘મને વાડામાં લઈ જાઓ.’ આ શબ્દોથી બાપુસાહેબના દિલને તેમજ અન્ય સર્વને દિલાસો

મળ્યો. મુરલીધરના મંદિર માટે રાખેલા ઓરડામાં જ બાબાના પવિત્ર દેહને પધરાવી સમાધિ લેવડાવી અને બાબા પોતે જ મુરલીધર બન્યા અને આમ વાડો જ બાબાનું સમાધિમંદિર બન્યું. તેમનું અજબ જીવન જ અગાધ છે ! ભાગ્યશાળી બાપુસાહેબ બુટીના વાડામાં બાબાના પવિત્ર પાવનકારી દેહને પધરાવેલ છે એ બુટીને પણ ધન્ય છે.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે ‘અજ્ઞાનનિરસન, સમાધિમંદિર નિર્માણ’
નામ પચાસમો અધ્યાય સંપૂર્ણ ।
। શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।